

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **COME vending s. r. o., IČO 47666960**
sídlem Masarykova třída 342/39, 746 01 Opava
zastoupený advokátem JUDr. Zdeňkem Kramperou
sídlem Kořenského 1107/15, 150 00 Praha 5

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2025 č. j. 5302/25/5300-22442-713383, ve věci daně z přidané hodnoty

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2025 č. j. 5302/25/5300-44224-713383, kterým byla zamítnuta odvolání žalobce a byla potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 10. 6. 2024 č. j. 2423260/24/3216-50521-806256, č. j. 2423355/24/3216-50521-806256 a

Shodu s prvopisem potvrzuje

č. j. 2423397/24/3216-50521-806256, jimiž byly žalobci doměřeny daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období leden, únor a březen 2020.

2. Ke skutkovému stavu žalobce uvedl, že za předmětná zdaňovací období podal řádná daňová přiznání v r. 2020 a následně dodatečná daňová přiznání (dále jen „DDP“), a to dne 21. 9. 2022. Důvodem podání DDP, jimiž žalobce snížil hodnotu zdanitelného plnění, byl zejména rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 11. 2020 č. j. 22 Af 18/2019-43 (dále jen „Původní rozsudek“), který se týkal zdaňovacích období roku 2012. Na základě podaných DDP proběhlo u správce daně dne 19. 10. 2022 ústní jednání a správce daně poté podle ust. § 144 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v platném znění (dále jen „daňový řád“) konkludentně daň doměřil a nové platební výměry za zdaňovací období leden-březen 2020 poznamenal do spisu.

3. Ve věci zdaňovacích období roku 2012 následně vydal Krajský soud v Ostravě nový rozsudek ze dne 22. 11. 2023 č. j. 22 Af 18/2019-81(dále jen „Nový rozsudek“), jímž změnil své stanovisko učiněné v Původním rozsudku a žalobu žalobce v rámci jiného daňového řízení (zdaňovací období roku 2012) zamítl. Nový rozsudek byl vydán na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 5 Afs 5/2021-29 (dále jen „Kasační rozsudek“).

4. Správce daně v důsledku Nového rozsudku zaslal žalobci dne 24. 4. 2024 výzvy k podání DDP za zdaňovací období leden, únor a březen 2020, na které žalobce reagoval nesouhlasně. Následně vydal správce daně dodatečné platební výměry ze dne 10. 6 2024, jimiž žalobci za tato zdaňovací období doměřil DPH. Proti těmto dodatečným platebním výměrům podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

5. V další části žaloby žalobce odkázal na dotčená zákonná ustanovení a relevantní judikaturu. Pokud jde o zákonná ustanovení žalobce poukázal na § 1 odst. 2, § 5, § 8 odst. 1, § 78 odst. 1 a 3, § 79 odst. 1 a 4, § 89 odst. 1, § 91 odst. 1, § 92 odst. 2 a 5, § 99 odst. 1, § 108 odst. 1, § 117 odst. 1 a 2, § 134 odst. 1, § 141 odst. 2, § 143 odst. 1, § 144 odst. 1 a § 145 odst. 2 daňového řádu. Relevantní judikaturou jsou z pohledu žalobce rozsudky NSS sp. zn. 5 Afs 27/2017, sp. zn. 5 Afs 48/2019, sp. zn. 5 Afs 57/2021, sp. zn. 1 Afs 141/2008, sp. zn. 1 Afs 162/2015, sp. zn. 8 Afs 94/2005, sp. zn. 4 Afs 149/2023, sp. zn. 6 Ads 88/2006, sp. zn. 2 Afs 52/2005 a dále nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 3168/09, sp. zn. IV. ÚS 3500/18, sp. zn. I. ÚS 16/07 a usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2428/14.

6. V další části žaloby žalobce vymezil tyto žalobní body:

   1) Napadené rozhodnutí je nesprávné a nezákonné, neboť správce daně nebyl oprávněn na základě Nového rozsudku vyzvat žalobce k podání DDP a při nesouhlasu žalobce vydat dodatečné platební výměry. Žalobce podal DDP již v r. 2022, a i když správce daně sdělil, že s takovým postupem nesouhlasí, vydal konkludentně dodatečné platební výměry podle § 144 odst. 1 daňového řádu. Žalobce proto nesouhlasí se závěrem žalovaného, že ve vztahu k Novému rozsudku mohl žalobce předpokládat, že daň bude doměřena. Žalobce také nesouhlasí s tvrzením, že žalovaný byl při rozhodnutí o DDP z r. 2022 vázán právním názorem krajského soudu učiněným v Původním rozsudku (bod 26 napadeného

rozhodnutí). Uvedené je v rozporu s daňovým řádem a judikaturou, když v ust. § 144 daňového řádu se neuvádí, že by se měl správce daně při konkludentním doměření daně odchýlit od klasického postupu. K tomu, aby správce daně dospěl k závěru, že daň tvrzená daňovým subjektem v daňovém přiznání odpovídá její skutečné výši, je nezbytné, aby správce daně tvrzení daňového subjektu přezkoumal. Pokud správce daně na tento postup rezignuje, jedná se o postup v rozporu s daňovým řádem, který nelze klást k tíži žalobce. Byl-li správce daně přesvědčen, že DDP žalobce jsou nesprávná, měl k tomu zaujmout náležitý postoj, což neučinil. Žalobce má za to, že lze na věc analogicky aplikovat judikaturu Ústavního soudu (viz rozhodnutí sp. zn. II.ÚS 3168/09, sp. zn. II.ÚS 2448/14, sp. zn. IV.ÚS 3500/18). Pokud bylo o DDP žalobce rozhodnuto správcem daně formou konkludentního přijetí, čímž bylo daňové řízení ohledně zdaňovacích období leden-březen 2020 pravomocně ukončeno, tak nelze změnu právního názoru vyplývajícího z jiného zdaňovacího období, ke kterému došlo až poté, na toto ukončené daňového řízení aplikovat. Jelikož v případě žalobce a správce daně se jedná o vertikální právní vztah, nelze změnu právního názoru aplikovat ani na probíhající daňová řízení, tj. lze ji aplikovat pouze do budoucna. Nový rozsudek proto nemůže představovat novou skutečnost, důkaz či indicii ve smyslu ust. § 145 odst. 2 daňového řádu.

2) Správce daně vydal dodatečné platební výměry z r. 2024 s odkazem na Nový rozsudek, kdy se dle jeho názoru aplikuje ust. § 99 odst. 1 daňového řádu, což je však v rozporu se shora citovanými zákonnými ustanoveními a judikaturou. Správce daně se uchýlil k doměření daně žalobci z moci úřední, když žalobce nesouhlasil s výzvami, resp. jim nevyhověl (§ 143 odst. 3 písm. b) daňového řádu). Správce daně by byl oprávněn žalobci zaslat výzvy v případě, že by bylo možné důvodně předpokládat, že daň bude doměřena (§ 145 odst. 2 daňového řádu). Správce daně však oproti již skončenému daňovému řízení, jehož výsledkem bylo vydání konkludentních dodatečných platebních výměrů, nedisponoval žádnou novou skutečností či důkazem, na základě kterých by mohl žalobce k podání DDP vyzvat. Závěr učiněný v Novém rozsudku nemůže mít za následek novou skutečnost či nový důkaz, když ode dne podání DDP nedošlo k žádné nové skutečnosti nebo ke zjištění nového důkazu. Pokud tedy správce daně za stejné skutkové i důkazní situace změnil svůj názor, žalovaný tuto nezákonnost v napadeném rozhodnutí neodstranil. S žalovaným lze souhlasit, že pravomocným vyměřením/doměřením daně daňová řízení fakticky skončit nemusí, pokud se objeví nějaká nová skutečnost či důkaz, na základě kterých správce daně znovu zahájí doměřovací řízení. Žalovaný však opomněl, že tato skutečnost či důkaz musí představovat určitou novost oproti předchozímu stavu. Tuto novost nelze spatřovat v obsahu odůvodnění Nového rozsudku, který se vztahuje ke zcela jinému daňovému řízení. Dodatečné platební výměry z r. 2024 byly vydány na základě shodných skutečností, podle kterých rovněž správce daně konkludentně rozhodl o DDP žalobce z r. 2022.

7. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že ve věci je nespornou otázkou, že žalobci z předmětných plnění náleží nárok na odpočet daně na vstupu a že je povinen z přijatých úplat odvést daň na výstupu. Hmotněprávní posouzení věci tak, jak bylo učiněno v Kasačním rozsudku a navazujícím Novém rozsudku krajského soudu žalobce v žalobě nikterak nezpochybnil. NSS v rozsudku ze dne 26. 10. 2017 č. j. 5 Afs 27/2017-51 výslovně uvedl „daňové řízení trvá po celou dobu existence

daňové povinnosti, tedy po dobu, po kterou lze daň stanovit (vyměřit a doměřit, a to i opakovaně) a vybrat“.

8. Podle žalovaného jsou ve věci sporné dva aspekty postupu správce daně. Za prvé, jak měl správce daně postupovat poté, co žalobce podal dne 21. 9. 2022 DDP, a tedy zda měl podle nich konkludentně stanovit daň, a za druhé, zda po vydání Nového rozsudku krajského soudu existoval důvodný předpoklad doměření daně k tomu, aby správce daně dle § 145 odst. 2 daňového řádu vyzval žalobce k podání DDP.

9. K první otázce žalovaný uvedl, že v době před vydáním Kasačního rozsudku a Nového rozsudku neměl správce daně jinou možnost než konkludentně stanovit daň podle tvrzení žalobce v předmětných DDP (tedy bez daně na výstupu). Situace byla totiž taková, že žalovaný zrušil rozhodnutími o odvolání ze dne 27. 1. 2022, ze dne 3. 3. 2022 a ze dne 7. 4. 2022 dodatečné platební výměry za zdaňovací období leden-červen 2012 a říjen-prosinec 2012 a zastavil odvolací řízení s tím, že žalobce netíží povinnost odvést daň na výstupu. Pokud tedy chtěl správce daně respektovat zásadu legitimního očekávání dle § 8 odst. 2 daňového řádu, musel rozhodnout i ohledně dalších zdaňovacích obdobích stejně, a tedy konkludentně stanovit daň v souladu s DDP žalobce z r. 2022. Není možné, aby právně a skutkově totožnou věc posoudil správce daně opačně. Žalovaný odkázal na body 38 až 43 žalobou napadeného rozhodnutí, kde mimo jiné dospěl k závěru, že i ve zde řešené věci byl správce daně fakticky vázán názorem vysloveným v Původním rozsudku krajského soudu. Odlišným posouzením by správce daně porušil zásadu legitimního očekávání (§ 8 odst. 2 daňového řádu). Žalovaný proto považuje argumentaci žalobce, že správce daně nebyl vázán posouzením věci krajským soudem, za účelovou, neboť to byl sám žalobce, kdo podal předmětné DDP a odůvodnil je Původním rozsudkem. Žalovaný rovněž zdůraznil transparentnost postupu správce daně, který u ústního jednání dne 19. 10. 2022 sdělil žalobci, že nesouhlasí s právním hodnocením žalobce, nicméně vzhledem k existenci Původního rozsudku postup žalobce akceptuje. K žalobcem citovaným nálezům Ústavního soudu žalovaný uvedl, že postup správce daně nebyl v rozporu se závěry plynoucím z těchto soudních rozhodnutí, neboť všechna rozhodnutí připouští tzv. incidentní retrospektivu, tzn. aplikaci judikatury i na probíhající řízení, jako ve zde řešení věci. Druhý citovaný Nález Ústavního soudu sice uvádí možnost aplikace judikatury pouze na budoucí řízení, avšak pouze výjimečně, a to v případě tvrdých dopadů na účastníka řízení. To však není zde řešený případ, neboť správce daně na možnost odlišného právního posouzení žalobce upozornil na ústním jednání (viz. bod 26 napadeného rozhodnutí).

10. K druhé sporné otázce žalovaný odkázal na body 28, 35 a 44-48 napadeného rozhodnutí, kde dospěl k závěru, že důvodný předpoklad ve zde řešené věci existoval. Žalovaný je přesvědčen, že důvodným předpokladem může být bezpochyby odlišné posouzení právní otázky ze strany tuzemských správních soudů v Kasačním rozsudku a Novém rozsudku. V obou rozsudcích dospěly správní soudy k závěru, že žalobce byl povinen na výstupu přiznat a uhradit daň z úplat přijatých za zdanitelná plnění. Aplikací § 124a daňového řádu pozbyla účinnosti všechna tři rozhodnutí žalovaného, kterými zrušil dodatečné platební výměry a zastavil odvolací řízení. Původní rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2019, v němž dospěl k závěru o nutnosti zdanění výstupu žalobce, tak bylo krajským soudem v Novém rozsudku potvrzeno. Správce daně se ocitl v situaci, kdy za zdaňovací období leden-červen 2012 a říjen-prosinec 2012 byl žalobce povinen přiznat a uhradit daň na výstupu a v řešené věci existovaly konkludentní dodatečné platební výměry, u kterých nebyla z předmětných plnění doměřena daň na výstupu. Jednalo se tak o dvě protichůdné situace. Správce daně postupoval

v souladu s § 1 odst. 2 daňového řádu (správné zjištění a stanovení daně) a v souladu se zásadou legitimního očekávání. Dle žalovaného tak byl dán důvodný předpoklad doměření daně na výstupu žalobce, a proto správce daně správně vydal výzvy k podání DDP.

11. Žalovaný dále zdůraznil, že ve věci nebyla řešena žádná předběžná otázka ve smyslu ust. § 99 daňového řádu. Skutečnost, že správní soudy přezkoumaly závěry obsažené v původním rozhodnutí žalovaného, nelze považovat za předběžnou otázku (viz. body 49 a 50 napadeného rozhodnutí). Správní soudy pouze přezkoumaly původní rozhodnutí žalovaného, přičemž nebylo nutné, aby posuzovaly jinou otázku. S ohledem na uvedené považuje žalovaný judikaturu na str. 9-10 žaloby za nepřiléhavou, neboť se dotýká předběžných otázek a v řešené věci žádná předběžná otázka neexistovala. Pokud se správce daně v odůvodnění dodatečných platebních výměrů zmiňoval o předběžné otázce ve smyslu § 99 odst. 1 daňového řádu, pak tato formulační nepřesnost neměla vliv na zákonnost dodatečných platebních výměrů, ani na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť byly splněny podmínky pro vydání dodatečných platebních výměrů a je lhostejno, zda předchozí posouzení právní otázky ze strany tuzemských správních soudů je správcem daně terminologicky považováno za předběžnou otázku či nikoliv. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného jakož i správní řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž byl vázán obsahem žalobních tvrzení (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, v platném znění-dále jen „s. ř. s.“) a vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

13. Krajský soud předně zdůrazňuje, že skutkově a právně shodnou věcí žalobce se zabýval již v rozsudku ze dne 19. 2. 2026 č. j. 22 Af 26/2024-47, jímž rozhodl tak, že žalobu zamítl. Tento rozsudek krajského soudu byl aprobován rozsudkem NSS ze dne 14. 5. 2026 č. j. 10 Afs 36/2026-56, jímž NSS zamítl kasační stížnost žalobce. Shodně postupoval krajský soud také v další skutkově a právně totožné věci žalobce vedené pod sp. zn. 22Af 9/2025 (rozsudek ze dne 20. 8. 2026 č. j. 22 Af 9/2025-38).

14. Krajský soud proto v nyní souzené věci shodně, jak učinil již ve svých výše odkazovaných rozsudcích, uvádí následující.

15. Podstatou věci je právní otázka, zda správce daně oprávněně doměřil žalobci DPH za zdaňovací období leden-březen 2020 na základě Kasačního rozsudku a Nového rozsudku, které se týkaly skutkově a právně totožné věci téhož žalobce, ale jiného zdaňovacího období (r. 2012).

16. Jelikož ve věci není sporným obsah správního spisu, který je účastníkům řízení i soudu podrobně znám, jakož i správní řízení a rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vztahujících se ke zdaňovacím obdobím roku 2012 včetně navazujícího soudního přezkumu (viz věci vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 22 Af 71/2016 a sp. zn. 22 Af 18/2019), krajský soud s přihlédnutím k shodným skutkovým tvrzením žalobce i žalovaného souladným s obsahem správních spisů neshledal důvod k opětovné rekapitulaci obsahu správního spisu, zvláště když podstatou sporu je právní otázka.

17. Podle ust. § 145 odst. 2 věty první daňového řádu, pokud lze důvodně předpokládat, že bude daň doměřena, může správce daně vyzvat daňový subjekt k podání dodatečného daňového tvrzení a stanovit náhradní lhůtu.

18. Žalobce v principu brojí proti tomu, že DPH za zdaňovací období r. 2020 mu byly naposledy konkludentně doměřeny dodatečnými platebními výměry z r. 2022 a neexistovala žádná nová skutečnost či důkaz, pro které by správce daně mohl ukončené daňové řízení otevřít a žalobci daně znovu doměřit.

19. Žalobce v žalobě implicitně směřuje k překážce věci rozhodnuté, tj. k zásadě *ne bis in idem* vyjádřené v § 101 odst. 4 daňového řádu, podle kterého přiznat stejné právo nebo uložit stejnou povinnost lze ze stejného důvodu témuž příjemci rozhodnutí pouze jednou.

20. Dle komentářové literatury (*Rozehnal Tomáš: Daňový řád. Praktický komentář, Wolters Kluwer, Praha, 2019*) daňový řád z takto zakotvené zásady *ne bis in idem* činí výjimky, např. v rámci § 117 či § 141.

21. Dle ust. § 141 odst. 1 daňového řádu, zjistí-li daňový subjekt, že daň má být vyšší než poslední známá daň, je povinen podat do konce měsíce následujícího po měsíci, ve kterém to zjistil, dodatečné daňové přiznání nebo dodatečné vyúčtování a ve stejné lhůtě rozdílnou část uhradit. Tato povinnost trvá, pokud běží lhůta pro stanovení daně. Poslední známá daň je výsledná daň, jak byla správcem daně dosud pravomocně stanovena v dosavadním průběhu daňového řízení o této dani.

22. Aplikace ust. § 141 odst. 1 daňového řádu na souzenou věc znamená, že žalobce z Kasačního rozsudku a následně z navazujícího Nového rozsudku zjistil, že daň (za jednotlivá zdaňovací období r. 2019) má být vyšší než poslední známá daň (vyměřená konkludentně dodatečnými platebními výměry z r. 2022), a proto byl povinen podat do konce měsíce následujícího po měsíci, ve kterém to zjistil (právní moc Nového rozsudku), dodatečná daňová přiznání k DPH za jednotlivá zdaňovací období zdaňovací období r. 2020. V dané věci je přitom nezpochybnitelné, že lhůta pro stanovení daně ve smyslu ust. § 148 odst. 5 daňového řádu dosud běžela. Rovněž je vzhledem ke shodným zdanitelným plněním v letech 2012 a 2020 jednoznačné, že žalobce mohl a měl předpokládat vyšší daňovou povinnost za r. 2020 než byla doměřena dodatečnými platebními výměry vydanými v r. 2022 na základě žalobcových DDP podaných v návaznosti na Původní rozsudek.

23. Jelikož žalobce v intencích ust. § 141 odst. 1 daňového řádu nekonal, byl správce daně oprávněn postupovat v podle ust. § 145 odst. 2 daňového řádu a vyzvat žalobce k podání DDP za zdaňovací období r. 2020.

24. Tomuto závěru nasvědčují také závěry usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 11. 2016 č. j. 1 Afs 183/2014-55, bod 59, podle kterých pokud se správce daně jinak než na základě daňové kontroly (zejména z poznatků při správě jiných daní, z informací jiných orgánů či soukromých subjektů či z vlastní vyhledávací činnosti) dozví o skutečnostech či důkazech nasvědčujících tomu, že by daňovému subjektu měla být určitá daň doměřena, je zásadně povinen daňový subjekt o tom zpravit a vyzvat jej k podání dodatečného daňového tvrzení.

25. Krajský soud má zato, že spatřuje-li rozšířený senát NSS důvodný předpoklad pro doměření daně v poznatcích získaných při správě jiných daní, analogicky lze mezi důvodné předpoklady ve smyslu § 145 odst. 2 daňového řádu počítat také poznatky získané při správě jiných zdaňovacích období téže daně u shodného daňového subjektu.

Shodu s prvopisem potvrzuje

26. Dle názoru krajského soudu těmito poznatky získanými správcem daně při správě daní nemusí být pouze skutkové novoty nebo nové důkazy, jak se domnívá žalobce, ale také poznatky plynoucí ze soudního přezkumu týkajícího se jiného zdaňovacího období téže daně u shodného daňového subjektu, jako je tomu v nyní posuzované věci. Tyto poznatky představují onu skutečnost nasvědčující tomu, že daň bude doměřena. Daňový řád v žádném z odkazovaných ustanovení neomezuje důvodný předpoklad pro doměření daně ve smyslu § 145 odst. 2 daňového řádu pouze na skutkové novoty či nové důkazy. Žalobní tvrzení je v tomto směru zužujícím výkladem této právní normy, který nemá oporu v zákoně.

27. Krajský soud se plně ztotožňuje s argumentací žalovaného, že důvody pro aplikaci ust. § 145 odst. 2 daňového řádu správcem daně lze v posuzované věci shledat v ust. § 1 odst. 2 a ust. § 8 odst. 2 daňového řádu, jak žalovaný srozumitelně a přezkoumatelně vyjádřil na str. 3-5 napadeného rozhodnutí. Žalobce tuto argumentaci v žalobě nijak nerozporoval. Na základě výše uvedeného shledal krajský soud žalobní tvrzení o neoprávněnosti správce daně vydat výzvy dle § 145 odst. 1 daňového řádu a návazně doměřit žalobci DPH za zdaňovací období r. 2020 nedůvodnými.

28. K námitce nesprávné aplikace ust. § 144 odst. 1 daňového řádu správcem daně v případě, kdy nesouhlasil s DDP podanými žalobcem v r. 2022, soud přisvědčuje žalovanému v jeho závěru, že správce daně neměl v návaznosti na Původní rozsudek za dané procesní situace jinou možnost postupu, a to opět s ohledem na základní principy daňového řízení obsažené v ust. § 1 odst. 2 a § 8 odst. 2 daňového řádu.

29. Krajský soud nad rámec již uvedeného doplňuje, že nelze odhlédnout od skutečnosti, že žalobce při podání DDP za r. 2020, která učinil v r. 2022, sám vycházel z ust. § 141 daňového řádu
a z Původního rozsudku, jímž bylo rozhodováno o jiných zdaňovacích obdobích žalobce (za rok 2012), tehdy ovšem způsobem svědčícím ve prospěch žalobce. V nyní souzené věci žalobce v podstatě shodný postup ze strany správce daně kategoricky odmítá a svůj postoj odůvodňuje tím, že závěry Nového rozsudku se týkaly jiného zdaňovacího období (byť téže daně a téhož daňového subjektu). Takový názor však nutně naráží na povinnosti plynoucí pro správce daně z ust. § 1 odst. 2 a § 8 odst. 2 daňového řádu, jak zcela správně namítá žalovaný. Krajský soud proto ani tento okruh žalobních tvrzení neshledal důvodným.

30. Krajský soud nesdílí názor žalobce, že ve věci bylo aplikováno ust. § 99 odst. 1 daňového řádu, když správce daně respektoval rozhodnutí soudu. Žalobce si mylně vyložil institut předběžné otázky upravený v ust. § 99 daňového řádu. Předběžnou (prejudiciální) otázkou je taková otázka, jejíž řešení nepřísluší orgánu, který ve věci rozhoduje ale o které je nutno si učinit úsudek, aby vůbec mohlo být ve věci rozhodnuto. Je to tedy každá otázka, která se neřeší v řízení in meritum, ale o které je nutno si pro řízení in meritum učinit úsudek (blíže komentářová literatura: *Matyášová L., Grossová M. E.: Daňový řád. Komentář, nakladatelství Leges, Praha, 2015*). Typickým příkladem předběžné otázky je otázka platnosti či neplatnosti smlouvy, o níž může s konečnou platností rozhodnout jen soud. V nyní souzené věci se však jednalo o právní názor soudu týkající se merita věci, tedy nikoliv o předběžnou otázku, když předmětem přezkumu ve správním soudnictví je primárně meritorní rozhodnutí správního orgánu. V rámci přezkumu rozhodnutí pak soud může vyslovit závazný právní názor k řešené právní otázce. Konkrétně řešená právní otázka ale není synonymem pro předběžnou otázku ve smyslu § 99 daňového řádu. Jedná se o odlišné právní instituty, které žalobce nedůvodně zaměňuje. Žalobní tvrzení není důvodné.

31. Pro úplnost krajský soud uvádí, že pokud žalobce na str. 8-12 podané žaloby citoval z jeho pohledu relevantní judikaturu k souzené věci, pak ale setrval toliko v rovině citace a neuvedl, jaký má odkazovaná judikatura konkrétní dopad na jeho věc a jak se promítá do jeho právní sféry. Krajský soud proto neshledal důvod se s uvedenými judikáty vypořádat, když sám předestřel relevantní úvahu k jednotlivým žalobním tvrzením.

32. Krajský soud dále považuje za vhodné poukázat na odůvodnění rozsudku NSS ze dne 14. 5. 2026 č. j. 10 Afs 36/2026-56, jímž byla zamítnuta kasační stížnost žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 22 Af 26/2024, v němž krajský soud řešil shodné právní otázky.

33. NSS v označeném rozsudku zdůraznil, že žalobce ve své argumentaci předně pomíjí povahu rozhodnutí o poslední známé dani. Tímto rozhodnutím bylo *konkludentní rozhodnutí* o dodatečných daňových přiznáních podaných žalobcem v r. 2022 za zdaňovací období r. 2020 na daň nižší (na základě původního rozsudku krajského soudu). Pokud jde o povahu konkludentního rozhodnutí, vychází komentářová literatura i judikatura z toho, že správce daně v případě konkludentního rozhodování daň žádným způsobem nezkoumá či neposuzuje zákonnost výše základu daně, daně a jejich právního a skutkového základu. Správce daně v případě konkludentního stanovení daně nevykonává žádnou činnost. Naopak ke stanovení daně dojde bez jakéhokoliv jeho přičinění. Obecně nelze v případě konkludentního rozhodnutí dovozovat, že by tento typ rozhodnutí mohl být stižen nezákonností, ani to, že by ji bylo možno jakkoliv přičítat správci daně. Jinými slovy řečeno, výsledek tohoto typu vyměření daně se neodvíjí od skutkových a právních úvah správce daně (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 8. 2014, čj. 7 Afs 94/2014-53, ze dne 25. 5. 2016, čj. 3 Afs 190/2015-73, či ze dne 27. 11. 2019, čj. 1 Afs 54/2019-25).

34. NSS v označeném rozsudku dále uvedl *„stěžovatelce již s ohledem na to, že v nynější věci byla poslední známá daň doměřena konkludentně, nemůže NSS přisvědčit v názoru, že správce daně při tomto konkludentním doměření daně na základě dodatečných daňových přiznání závazně aplikoval určitý právní názor, který následně změnil. Konkludentní doměření daně totiž nebylo výsledkem žádného závazného skutkového či právního posouzení skutečností tvrzených stěžovatelkou v dodatečných daňových přiznáních, ale výsledkem bezvýhradné akceptace těchto tvrzení ze strany správce daně. Konkludentní doměření daně tedy nemohlo u stěžovatelky vyvolat legitimní očekávání, že takto stanovená daň již nebude v budoucnosti dále prověřována. Na tom nic nemění ani skutečnost, že správce daně při ústním jednání dne 19. 10. 2022 stěžovatelku upozornil na to, že nesouhlasí s postupem stěžovatelky, nicméně o kasační stížnosti proti původnímu rozsudku nebylo dosud rozhodnuto. Uvedené lze považovat jen za poučení o možnosti dalšího prověření stanovené daně. Správci daně nelze klást k tíži, že na tuto skutečnost a její možné důvody dopředu stěžovatelku transparentně upozornil*. NSS tak shrnuje, že stěžovatelka ani nemohla legitimně očekávat, že daň stanovená za dotčená zdaňovací období konkludentně je daní konečnou a již nebude prověřována. S ohledem na upozornění správce daně při ústním jednání mohla naopak důvodně očekávat, že k takovému prověření může dojít v závislosti na rozhodnutí NSS o kasační stížnosti proti původním rozsudku krajského soudu.“.

35. Citované závěry NSS se plně vztahují i na nyní souzenou věc. Krajský soud neshledal žádné skutkové ani právní důvody, pro které by se měl od svých dřívějších závěrů, jejichž správnost byla potvrzena NSS, jakkoli odchýlit.

36. Jelikož krajský soud neshledal žádný z žalobních bodů důvodným, žalobu v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.

37. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 30. září 2026

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje